

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Petra Polácha a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **J. D.**, zast. JUDr. Radkem Bechyně, advokátem se sídlem Legerova 148, Kolín, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina, odbor dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 8. 2015, č. j. KUJI 57056/2015,

t a k t o:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy, odboru dopravy (dále též „správní orgán I. stupně“), ze dne 19. 6. 2015, č. j. MMJ/OD/ 2569/2015-30. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně rozhodl o námitkách žalobce proti záznamu počtu dosažených bodů v bodovém hodnocení řidiče dle ustanovení § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách

některých zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o silničním provozu“), tak, že podané námitky proti záznamům bodů v evidenční kartě zamítl a provedené záznamy bodů potvrdil.

II. Obsah žaloby

V podané žalobě žalobce předně namítal, že se žalovaný nezabýval jím předloženými důkazními prostředky. V této souvislosti uvedl, že přílohou doplněného odvolání bylo rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, vydané ve skutkově totožné věci. Z tohoto rozhodnutí dle žalobce vyplývá, že běžnou praxí odvolacího správního orgánu je posuzovat i jednotlivé podklady (rozhodnutí v blokových řízeních), a to z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče. Také z dalších rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, která žalobkyně k žalobě přiložila (viz zejména rozhodnutí ze dne 22. 10. 2014, č. j. MSK 126113/2014, či ze dne 12. 11. 2014, č. j. MSK 121761/2014), je dle žalobce patrná ustálená praxe odvolacího správního orgánu zabývat se způsobilostí jednotlivých rozhodnutí, na jejichž základě byly zaznamenány body, a to na podkladě podaného odvolání, ve kterém odvolatel provedení takového posouzení požadoval a na nezpůsobilost podkladů upozorňoval. Žalobce doplnil, že obdobný postup vyplývá také z rozhodnutí Městského úřadu Písek ze dne 19. 1. 2015, č. j. MUPI/2014/34902/CH-nám.BH/3, kde prvostupňový správní orgán „odmazal“ dva konkrétní záznamy z bodového hodnocení učiněné na základě nezpůsobilých podkladů.

Žalobce dále namítal porušení zásady legitimního očekávání, dle které by správní orgány měly ve věcech se shodnými či obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně. Tato zásada se *de iure* týká sice vždy jednoho konkrétního správního orgánu, ovšem v případě orgánů veřejné moci, jakými jsou krajské úřady, kterých existuje na území České republiky třináct, by dle žalobce i zde měla existovat ustálená či alespoň obdobná praxe při posuzování věcí shodných či obdobných. Rozhoduje-li jeden ze správních orgánů výše popsaným způsobem, není dle názoru žalobce přiléhavé, aby věcně totožný správní orgán pouze v jiné místní působnosti rozhodoval a postupoval zcela odlišně, jelikož by tím byla dotčena rovnost účastníků před zákonem.

Dle žalobce pak nemohla být dostatečným důkazem pro záznam bodů do bodového hodnocení jednotlivá oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení. Správní orgán I. stupně měl toto oznámení vždy porovnat s předmětným rozhodnutím (pokutovým blokem), kterého se týkalo, aby mohla být vyloučena možná chyba lidského faktoru či možná zvláště orgánu veřejné moci. Žalobce respektoval názor správního orgánu, že rozhodnutí vydávané v blokovém řízení a blokové řízení samotné jsou velmi specifickým druhem řízení, ovšem toto konstatování nemůže omluvit nedostatky, které takové rozhodnutí nese z pohledu zákonem kladených požadavků na takovýto druh rozhodnutí. Žalobce k podané žalobě příkladmo přiložil pokutové bloky (nemající přímou souvislost s nyní projednávanou věcí), a to konkrétně blok série HG/2014 - číslo bloku G 1498901 a blok série GF/2013 - číslo bloku F 0832677, které dle jeho názoru nesplňovaly dostatečnou individualizaci skutku pro rozhodnutí v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu; a dále pokutový blok série FC/2013 - číslo bloku C1404971, ve kterém dle žalobce naopak byly dodrženy veškeré

zákonem stanovené požadavky. Žalobce také považoval za nesprávnou argumentaci žalovaného, že by žalobce svým podpisem dal souhlas s tímto druhem projednání a stvrdil správnost takového rozhodnutí. Dle názoru žalobce není možné, aby za správnost rozhodnutí vydaného správním orgánem odpovídal přestupce (žalobce) a není možné po přestupci vyžadovat ani očekávat takovou znalost práva, aby mohl správnost rozhodnutí posoudit a na případnou nesprávnost upozornit a žádat její nápravu.

Žalobce dále vyjmenoval případy, kdy dle jeho názoru pokutový blok nemůže být způsobilým podkladem pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče: 1/ Pokud z rozhodnutí není patrné, jakého jednání se měl přestupce dopustit. V případě překročení nejvyšší povolené rychlosti tedy rozhodně přestupkové jednání nevyplývá z popisu „*rychlost, R, RJ, rychlost v obci (mimo obec)*“. Jednoznačným porušením povinnosti je pouze překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci (mimo obec) s uvedením, že mělo být porušeno ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, případně překročení rychlosti stanovené obecnou úpravou, či porušení ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu; 2/ V případě porušení povinnosti být za jízdy připoután bezpečnostním pásem není rozhodně dostatečným popisem přestupku „*neužil bezpečnostní pásy, nepřipoután bezp. pásem, nepřipoután BP, pásy aj.*“, kdy zákonem stanovenou povinností řidiče je být za jízdy připoután bezpečnostním pásem dle ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Z vydaného rozhodnutí tedy musí být zřejmé, že přestupce porušil tuto povinnost za jízdy a jako řidič motorového vozidla, kdy pokud je osoba nepřipoutaná jako spolujezdec, jedná se sice o přestupek, ovšem takovýto přestupek nepodléhá evidenci bodů v bodovém hodnocení řidiče; 3/ Z rozhodnutí dále musí být naprosto zřejmé, kde a kdy mělo ke spáchání přestupku dojít. Tedy aby bylo možno vyloučit, že přestupek se stal mimo pozemní komunikaci a přestupce měl být případně trestán dle zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o přestupcích“), a nikoli dle zákona o silničním provozu; 4/ Údaje v rozhodnutí by měly být uvedeny čitelně, srozumitelně a přehledně tak, aby rozhodnutí mohlo být vůbec přezkoumáno. Jsou-li údaje uvedené v rozhodnutí nečitelné, není možné na základě takového rozhodnutí vůbec evidovat body v bodovém hodnocení řidiče, neboť z rozhodnutí nejsou zřejmé okolnosti daného přestupku.

K jednotlivým podkladům (pokutovým blokům) pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče pak žalobce uvedl následující. Pokutovému bloku ze dne 27. 1. 2015 vyčítal, že v kolonce *uložena za přestupek podle §*“ je uveden údaj „*125c/1f1*“, a že rozhodnutí tak obsahuje nepřesnou právní kvalifikaci. Rovněž popis skutku ve formátu „telefon za jízdy-řidič“ nepopisuje porušení jakékoliv povinnosti řidiče stanovené zákonem. Rovněž právní kvalifikace uvedená v kolonce pro vylíčení události byla dle žalobce nesprávně uvedena jako „*§7/1 c z.č. 361/2000*“, přičemž správná právní kvalifikace zní § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích.

Pokutovému bloku ze dne 13. 10. 2014 vyčítal, že v kolonce „*uložena za přestupek podle §*“ je uveden údaj „*125c/1f4*“, a že rozhodnutí tak obsahuje nesprávnou právní kvalifikaci. Rovněž právní kvalifikace uvedená v kolonce pro vylíčení události byla dle žalobce nesprávně uvedena jako „*§18/4 z.č. 361/2000 sb*“, přičemž správná právní kvalifikace zní § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích.

Pokutovému bloku ze dne 16. 8. 2014 vyčítal, že v kolonce „uložena za přestupek podle §“ je uveden údaj „125c/1f4“, a že rozhodnutí tak obsahuje nesprávnou právní kvalifikaci. Dále zde byl popis skutku ve formátu „rychlost“, což nepopisuje porušení jakékoli povinnosti řidiče stanovené zákonem. Rovněž právní kvalifikace uvedená v kolonce pro vylíčení události byla dle žalobce nesprávně uvedena jako „§18/4 z.č. 361/2000 sb“, přičemž správná právní kvalifikace zní § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích.

Pokutovému bloku ze dne 10. 6. 2014 vyčítal, že v kolonce „uložena za přestupek podle §“ je uveden údaj „125c/1f1“, a že rozhodnutí tak obsahuje nesprávnou právní kvalifikaci. Dále zde byl popis skutku ve formátu „telefon“, což dle žalobce nepopisuje porušení jakékoli povinnosti řidiče stanovené zákonem. Rovněž právní kvalifikace uvedená v kolonce pro vylíčení události byla dle žalobce nesprávně uvedena jako „§7/1 z.č. 361/2000 sb“, přičemž správná právní kvalifikace zní § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích.

Pokutovému bloku ze dne 26. 5. 2014 vyčítal, že v kolonce „uložena za přestupek podle §“ je uveden údaj „125c/1k“, a že rozhodnutí tak obsahuje nepřesnou právní kvalifikaci. Dále zde byl popis skutku ve formátu „telefonování za jízdy“, což dle žalobce nepopisuje porušení jakékoli povinnosti řidiče stanovené zákonem. Rovněž právní kvalifikace uvedená v kolonce pro vylíčení události byla dle žalobce nesprávně uvedena jako „§7/1 z.č. 361/2000 sb“, přičemž správná právní kvalifikace zní § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích.

Pokutovému bloku ze dne 29. 8. 2013 vyčítal, že v kolonce „uložena za přestupek podle §“ je uveden údaj „125c/1k“, a že rozhodnutí tak obsahuje nepřesnou právní kvalifikaci. Dále zde byl popis skutku ve formátu „pásy“, což dle žalobce nepopisuje porušení jakékoli povinnosti řidiče stanovené zákonem. Rovněž právní kvalifikace uvedená v kolonce pro vylíčení události byla dle žalobce nesprávně uvedena jako „§6/1a z.č. 361/2000 sb“, přičemž správná právní kvalifikace zní § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích.

Ke všem pokutovým blokům pak žalobce uvedl také shodnou argumentaci, dle které v případě jednotlivých pokutových bloků vyvstala pochybnost o věcné příslušnosti orgánu, jenž rozhodnutí v blokovém řízení vydal, v jednotlivých případech nebylo seznatelné jednoznačné místo spáchání přestupkového jednání, uvedena kilometráž komunikace ani vylíčeno přesné místo spáchání přestupkového jednání. Dle žalobce rovněž nebylo možné přezkoumatelným způsobem určit údaj o právní kvalifikaci a skutečnost, zda k přestupkovému jednání mělo dojít na místě veřejně přístupném nebo na soukromém pozemku. Ve světle nejnovější judikatury pak dle názoru žalobce nepostačí uvést pro konkretizaci místa přestupku pouze obec či část obce, ale naopak je nutno přesně označit místo tak, aby v konkrétním případě nebylo pochyb o místě přestupkového jednání. Žalobce také upozornil na skutečnost, že dle judikatury Nejvyššího správního soudu pouze při spojení srozumitelné právní kvalifikace, která postih konkrétního jednání předpokládá, a skutkové věty, lze hovořit o tom, že rozhodnutí v blokovém řízení má náležitosti kladené na ně zákonem.

Žalobce tedy zpochybňoval způsobilost jednotlivých pokutových bloků být podkladem pro záznam bodů do registru řidiče (zde žalobce), neboť v daném případě přestupky nebyly vůbec vymezeny jako konkrétní a individualizované jednání. Dle žalobce tak nebylo bez důvodných pochybností patrné, komu, kdy a kde, potažmo za jaký přestupek byla uložena pokuta v blokovém řízení, kdy tento nedostatek nebylo možno zhojit připuštěním strohých a zkratkovitých formulací tak, jak Nejvyšší správní soud vyslovil v rozhodnutí ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014 - 39. Závěrem proto žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a žalovanému uložil povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření zcela odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že žalobkyně výslovně vyjádřila svůj souhlas s projednáním věci bez nařízení jednání, a žalovaný ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení výzvy nevyjádřil nesouhlas s takovým projednáním věci, ačkoli byl poučen o tom, že nevyjádří-li svůj nesouhlas, bude se mít za to, že souhlas je udělen, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.

Dle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobce učinil předmětem přezkumu rozhodnutí vydané v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů, neboť dosáhl celkového počtu 12 bodů a v důsledku toho byl ve smyslu § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu příslušným správním orgánem vyzván k odevzdání svého řidičského průkazu. Nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu. Shledá-li příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí (§ 123f odst. 1 a 3 citovaného zákona).

Krajský soud v této souvislosti na úvod podotýká, že je třeba striktně rozlišovat mezi správními řízeními o jednotlivých přestupcích a mezi řízením o námitkách proti provedení záznamu, kterým bylo dosaženo celkového počtu 12 bodů, neboť tato řízení mají zcela odlišný předmět. Pouze v řízeních o jednotlivých přestupcích proti bezpečnosti silničního

provozu je možno projednat, zda se stal skutek definovaný zákonem jako přestupek, zda byl řidič obviněn z jeho spáchání skutečně jeho pachatelem, jakož i další okolnosti související s naplněním skutkové podstaty přestupku. Naproti tomu v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů je předmětem řízení posouzení, zda byly záznamy bodů v registru provedeny v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro takový záznam bylo pravomocné rozhodnutí, zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku, apod. Takto vymezenému předmětu řízení pak logicky odpovídá i výrok rozhodnutí a jeho odůvodnění, z čehož je nutno vycházet i při podání opravného prostředku a formulování jednotlivých námitek.

Jak Nejvyšší správní soud uvedl již ve svém rozhodnutí ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 - 44, dostupném na www.nssoud.cz, „[...] v námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů tak bude typicky možno uplatňovat námitky v tom smyslu, že řidič žádný přestupek vůbec nespáchal, a přesto mu byly v registru řidičů zaznamenány body, příp. že ke spáchání přestupku z jeho strany sice došlo, nicméně mu byl zaznamenán nesprávný (vyšší) počet bodů. Oproti tomu v řízení o přestupku, resp. v eventuálně podaných opravných prostředcích proti rozhodnutí o přestupku, lze např. namítat, že přestupek nespáchal obviněný z přestupku, že v řízení o přestupku byl nedostatečně zjištěn skutkový stav, nebo že jednání obviněného vůbec není přestupkem. [...] Správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zák. č. 361/2000 Sb., zákon o silničním provozu) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci)“ – pozn.: zvýraznění podtržením doplněno krajským soudem.

Jak tedy vyplývá z výše uvedeného, správní orgány obou stupňů se v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů zabývají pouze způsobilostí podkladů pro záznam, tj. zda existuje způsobilý podklad pro záznam ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu (v případě žalobce způsobilé pokutové bloky), zda záznam v registru řidičů byl proveden v souladu s tímto podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá příloze zákona o silničním provozu. Správní orgány obou stupňů jsou tedy v řízení o námitkách vázány rozhodnutími o tom, že byl spáchán přestupek a kdo za něj odpovídá a nejsou oprávněny přezkoumávat tato rozhodnutí v blokovém řízení z hlediska jejich zákonnosti [srovnej též § 57 odst. 1 písm. c), větu za středníkem, zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“)]. Přezkum zákonnosti rozhodnutí lze provést pouze v rámci řízení, v jehož průběhu byla rozhodnutí vydána. Nevyužije-li účastník řízení řádných opravných prostředků, či se jich v případě blokového řízení o své vůli vzdá, případně v řízení o mimořádných opravných prostředcích nedojde k odstranění pravomocného rozhodnutí, nelze se námitkami nezákonnosti rozhodnutí zabývat v řízení o námitkách podle § 123f zákona o silničním provozu.

Nejvyšší správní soud dále v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010 - 76, publikovaném pod č. 2145/2010 Sb. NSS, dospěl k závěru, že oznámení Policie, na základě kterých je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů (§ 123b odst. 2 zákona o silničním provozu), poskytuje správnímu orgánu pouze určitou informaci o věci; nelze však z něj bez dalšího vycházet v případech, vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích zde zaznamenaných. K dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu je proto třeba v takovém případě vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené, např. část pokutového bloku prokazující, že přestupek byl v blokovém řízení projednán.

Tomuto požadavku přitom správní orgány bezezbytku dostály. Není tedy pravdou, že by ve své rozhodovací činnosti vycházely pouze z oznámení policie o uložení pokuty v blokovém řízení, jak žalobce v podané žalobě namítal. Ze spisové dokumentace v této souvislosti vyplynulo, že správní orgán I. stupně si od příslušných orgánů Policie České republiky vyžádal ověřené kopie veškerých pokutových bloků o spáchaných přestupcích, a z obsahu vydaných správních rozhodnutí je rovněž patrné, že správní orgány jednotlivá oznámení o spáchání přestupku s těmito pokutovými bloky porovnaly, a dospěly k závěru, že na nich uvedené údaje korespondují s údaji obsaženými v oznámení policejních orgánů o uložení pokuty v blokových řízeních. Správní orgány se tedy zabývaly hodnocením způsobilosti podkladových rozhodnutí (pokutových bloků) k záznamu bodů, a tedy postupovaly v souladu s výše citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Za této situace přitom nelze správním orgánům vytýkat, že se necítily být vázány vydanými správními rozhodnutími Krajského úřadu Moravskoslezského kraje a Městského úřadu Písek, neboť o způsobilosti jednotlivých pokutových bloků jakožto podkladových rozhodnutí si učinily vlastní úsudek. Krajský soud na tomto místě zároveň v souvislosti s žalobcem uplatněnou námitkou stran porušení zásady legitimního očekávání doplňuje, že zásada legitimního očekávání jako zásada oprávněné důvěry v právo a právní řád nezaručuje účastníkům řízení nárok na to, aby správní orgán v jejich případě rozhodl určitým způsobem či dokonce v jejich prospěch; pouze znamená, že je třeba, aby správní orgány rozhodovaly způsobem předvídatelným, avšak vždy po pečlivém zjištění konkrétního skutkového stavu věci, z něhož vyvodí závěry a tyto závěry odůvodní tak, aby obstály z hlediska požadavků správního řádu. To přitom v dané věci bylo splněno. Správní orgán I. stupně vysvětlil, jaké konkrétní podklady měl ve věci k dispozici, jak je hodnotil a jaké závěry z nich vyvodil. Žalovaný rovněž poukázal i na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu.

K obecným tvrzením žalobce, jaké náležitosti by mělo mít rozhodnutí vydané v blokovém řízení (kdy na konkrétních příkladech žalobce poukazuje zejména na obecné vady týkající se popisu přestupkového jednání v případě překročení nejvyšší povolené rychlosti, být za jízdy připoután bezpečnostním pásem, i ve vazbě k definici místa a času spáchání přestupku a ve vazbě na čitelnost údajů v pokutovém bloku uváděných), krajský soud konstatuje, že tímto způsobem vedená argumentace žalobce nemá žádnou přímou souvislost a vazbu na jednotlivé pokutové bloky žalobce vydané k jí spáchaným jednáním, tj. jedná se o argumentaci a obecné polemiky žalobce nesouvisející s nyní projednávaným případem. Krajský soud zároveň na tomto místě doplňuje, že otázky řešené shora již byly předmětem posuzování v řadě rozhodnutí správních soudů (ve věcech, v nichž jako zástupce žalobců vystupuje totožný právní zástupce sepisující unifikovaná, v základu se shodující podání), a to

např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2015, č. j. 6 As 191/2015 - 41, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 7. 2015, č. j. 30 A 16/2015 - 60, v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2016, č. j. 7 As 63/2016 - 47, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 15. 3. 2016, č. j. 10 A 150/2015 - 35, či např. též v rozsudku zdejšího krajského soudu ze dne 22. 9. 2016, č. j. 29 A 123/2016 - 78 (všechna rozhodnutí dostupná na www.nssoud.cz).

Ke konkrétním námitkám žalobce vzneseným k jednotlivým pokutovým blokům pak krajský soud předně odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu, který již v rozsudku ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 - 20, dostupném na www.nssoud.cz, uvedl, že *„s rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifík blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ust. § 85 odst. 4 zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobnosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Proto postačuje uvedení přestupkového jednání zkratkami „jízda bez použití BP“ nebo „pásky“, jsou-li tyto zkratky doplněny odkazem na ustanovení zákona o přestupcích, ve kterém je přestupek specifikován, a na ustanovení zákona o silničním provozu, které přestupce porušil“.*

Žalobce namítal k pokutovému bloku série GE/2014 - číslo bloku E1773389 ze dne 27. 1. 2015, že obsahuje nepřesnou právní kvalifikaci, měl pochybnosti o věcné příslušnosti orgánu ukládajícího pokutu, neboť pokutový blok neobsahoval přesné místo spáchání přestupku (na soukromém pozemku nebo na pozemní komunikaci), ani popis skutku (nepopisoval, k jakému porušení povinnosti řidiče stanovené zákonem došlo, když zde bylo pouze uvedeno *„telefon za jízdy řidič“*). V uvedeném pokutovém bloku je obsažen následující popis skutku: *„27. 1. 2015 v 9.40 hod. uli. Okružní v Jihlavě, § 7/1 c z.č. 361/2000 Sb jako řidič držel za jízdy hovorové zařízení. § 125 c/1f. Z tohoto popisu vyplývá, že žalobce porušil povinnost dle ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, když řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení a dopustila se tak přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1. zákona o silničním provozu. Za popsané jednání podle přílohy k zákonu o silničním provozu náleží dva body a tyto také byly žalobci zaznamenány, jak vyplývá z výpisu z bodového hodnocení řidiče. Krajský soud v souladu s názorem Nejvyššího správního soudu (srovnej rozsudek ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 - 20, dostupný na www.nssoud.cz) nepochybuje o věcné příslušnosti orgánu, který vydal rozhodnutí v blokovém řízení. Místem spáchání přestupku byla zcela zřejmě označena ulice Okružní v Jihlavě. Soud nemá pochyb, že se jednalo o pozemní komunikaci. Jako přestupce byl identifikován žalobce a blok byl opatřen jeho podpisem. Výše pokuty činila 500 Kč. V žalobě uvedený popis skutku *„telefon za jízdy -řidič“* se na tomto pokutovém bloku nevyskytuje. Z pokutového bloku je zřejmé kde, kdy, komu a za co byla v blokovém řízení pokuta uložena. Blok obsahuje i právní kvalifikaci, na jejímž základě byla žalobci uložena pokuta a následně zapsán příslušný počet bodů. Uvedený pokutový blok tak dle krajského soudu byl způsobilý k zápisu dvou bodů do bodového hodnocení řidiče (žalobce).*

Žalobce namítal k pokutovému bloku série GE/2013 - číslo bloku E1780238 k přestupku ze dne 13. 10. 2014, že obsahuje chybnou právní kvalifikaci, měl pochybnosti o věcné příslušnosti orgánu ukládajícího pokutu, neboť pokutový blok neobsahoval přesné místo spáchání přestupku (na soukromém pozemku nebo na pozemní komunikaci), ani popis skutku (nepopisoval, k jakému porušení povinnosti řidiče stanovené zákonem došlo, když zde bylo pouze uvedeno „*rychlost*“). V uvedeném pokutovém bloku je obsažen následující popis skutku: „*dne 13. 10. 2014 v 11:26 hod Jihlava, ul. Znojemská § 18 odst. 4 z.č. 361/2000 Sb., překročení rychlosti v obci 50/69/66. § 125 c/1f4 zák. č. 361/2000. Z tohoto popisu vyplývá, že žalobce porušil povinnost dle ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, kdy překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o více než 5 km/h a méně než 20 km/h (z použité zkratky je patrné, že povolená rychlost v místě měření byla 50 km/h, naměřená rychlost byla 69 km/h a rychlost po odečtení odchylky měřicího zařízení 66 km/h), a dopustil se tak přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4. zákona o silničním provozu. Za popsané jednání podle přílohy k zákonu o silničním provozu náleží dva body a tyto také byly žalobci zaznamenány, jak vyplývá z výpisu z bodového hodnocení řidiče. Krajský soud v souladu s názorem Nejvyššího správního soudu (srovnej rozsudek ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 - 20, dostupný na www.nssoud.cz) nepochybuje o věcné příslušnosti orgánu, který vydal rozhodnutí v blokovém řízení. Místem spáchání přestupku byla zcela zřejmě označena silnice ul. Znojemská v Jihlavě. Soud nemá pochybnosti, že se jedná o pozemní komunikaci. Jako přestupce byl identifikován žalobce a blok byl opatřen jeho podpisem. Výše pokuty činila 500 Kč. V žalobě uvedený popis skutku „*rychlost*“ se na tomto pokutovém bloku nevyskytuje. Vyskytuje se „*překročení rychlosti*“. Z pokutového bloku je zřejmé kde, kdy, komu a za co byla v blokovém řízení pokuta uložena. Blok obsahuje i právní kvalifikaci, na jejímž základě byla žalobci uložena pokuta a následně zapsán příslušný počet bodů. Uvedený pokutový blok tak dle krajského soudu byl způsobilý k zápisu dvou bodů do bodového hodnocení řidiče (žalobce).*

K pokutovému bloku ze dne 16. 8. 2014 série GE /2014, číslo bloku E1770832, žalobce namítal, že obsahuje chybnou právní kvalifikaci, měl pochybnosti o věcné příslušnosti orgánu ukládajícího pokutu, neboť pokutový blok neobsahoval přesné místo spáchání přestupku (na soukromém pozemku nebo na pozemní komunikaci), ani popis skutku (nepopisoval, k jakému porušení povinnosti řidiče stanovené zákonem došlo, když zde bylo pouze uvedeno „*rychlost*“). V uvedeném pokutovém bloku je obsažen následující popis skutku: „*Dne 16. 8. 2014 v 9:48 hod na D1, 143 km směr Brno § 18/3 z.č. 361/2000 Sb., prekr. Rychlosti mimo obec 130/156/131 POLCAM. § 125 c 1/f/4 zák. č. 361/2000 Sb. Z tohoto popisu vyplývá, že žalobce porušil povinnost dle ustanovení § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu, kdy překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec o méně než 30 km/h. V místě setření byla nejvyšší povolená rychlost 130 Km/h, žalobci bylo naměřeno 156Km/h a po odečtení odchylky měřicího zařízení se jednalo o 151 km/h. Žalobce se tak dopustil přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Za popsané jednání podle přílohy k zákonu o silničním provozu náleží dva body a tyto také byly žalobci zaznamenány, jak vyplývá z výpisu z bodového hodnocení řidiče. Krajský soud v souladu s názorem Nejvyššího správního soudu (srovnej rozsudek ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 - 20, dostupný na www.nssoud.cz) ani v tomto případě nepochybuje o věcné příslušnosti orgánu, který vydal rozhodnutí v blokovém řízení. Místem spáchání přestupku byla označena dálnice D1, 143 Km směr Brno. Jako přestupce byl identifikován žalobce a*

blok byl opatřen jeho podpisem. Výše pokuty činila 1 000 Kč. Z pokutového bloku je zřejmé kde, kdy, komu a za co byla v blokovém řízení pokuta uložena. Blok obsahuje i právní kvalifikaci, na jejímž základě byla žalobci uložena pokuta a následně zapsán příslušný počet bodů. Tedy i uvedený pokutový blok byl dle krajského soudu způsobilý k zápisu dvou bodů do bodového hodnocení řidiče (žalobkyně).

Žalobce namítal k pokutovému bloku série GE/2014 - číslo bloku E1771783 ze dne 10. 6. 2014, že obsahuje nepřesnou právní kvalifikaci, měl pochybnosti o věcné příslušnosti orgánu ukládajícího pokutu, neboť pokutový blok neobsahoval přesné místo spáchání přestupku (na soukromém pozemku nebo na pozemní komunikaci), ani popis skutku (nepopisoval, k jakému porušení povinnosti řidiče stanovené zákonem došlo, když zde bylo pouze uvedeno „*telefon*“). V uvedeném pokutovém bloku je obsažen následující popis skutku: „*10. 6. 2014 v 8:00 hod. v Jihlavě na ulici Havlíčkova, při řízení držel v ruce hovorové zařízení mobilní telefon, tím porušil § 7/1c z.č. 361/2000 Sb.* Z tohoto popisu vyplývá, že žalobce porušil povinnost dle ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, když řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení a dopustil se tak přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1. zákona o silničním provozu. Za popsání jednání podle přílohy k zákonu o silničním provozu náleží dva body a tyto také byly žalobci zaznamenány, jak vyplývá z výpisu z bodového hodnocení řidiče. Krajský soud v souladu s názorem Nejvyššího správního soudu (srovnej rozsudek ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 - 20, dostupný na www.nssoud.cz) nepochybuje o věcné příslušnosti orgánu, který vydal rozhodnutí v blokovém řízení. Místem spáchání přestupku byla zcela zřejmě označena ulice Havlíčkova. Soud nemá pochyb, že se jednalo o pozemní komunikaci. Jako přestupce byl identifikován žalobce a blok byl opatřen jeho podpisem. Výše pokuty činila 200 Kč. V žalobě uvedený popis skutku „*telefon*“ se na tomto pokutovém bloku nevyskytuje. Z pokutového bloku je zřejmé kde, kdy, komu a za co byla v blokovém řízení pokuta uložena. Blok obsahuje i právní kvalifikaci, na jejímž základě byla žalobci uložena pokuta a následně zapsán příslušný počet bodů. Uvedený pokutový blok tak dle krajského soudu byl způsobilý k zápisu dvou bodů do bodového hodnocení řidiče (žalobce).

Žalobce namítal k pokutovému bloku série GE/2014 - číslo bloku E1769494 ze dne 26. 5. 2014, že obsahuje nepřesnou právní kvalifikaci, měl pochybnosti o věcné příslušnosti orgánu ukládajícího pokutu, neboť pokutový blok neobsahoval přesné místo spáchání přestupku (na soukromém pozemku nebo na pozemní komunikaci), ani popis skutku (nepopisoval, k jakému porušení povinnosti řidiče stanovené zákonem došlo, když zde bylo pouze uvedeno „*telefonování za jízdy*“). V uvedeném pokutovém bloku je obsažen následující popis skutku: „*26. 5. 2014 v 10:15 hod. ul. Sokolovská v Jihlavě porušil § 7/1 c z.č. 361/2000 Sb jako řidič držel za jízdy hovorové zařízení. § 125 c/1f.* Z tohoto popisu vyplývá, že žalobce porušil povinnost dle ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, když řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení a dopustil se tak přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1. zákona o silničním provozu. Za popsání jednání podle přílohy k zákonu o silničním provozu náleží dva body a tyto také byly žalobci zaznamenány, jak vyplývá z výpisu z bodového hodnocení řidiče. Krajský soud v souladu s názorem Nejvyššího správního soudu (srovnej rozsudek ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012

- 20, dostupný na www.nssoud.cz) nepochybuje o věcné příslušnosti orgánu, který vydal rozhodnutí v blokovém řízení. Místem spáchání přestupku byla zcela zřejmě označena ulice Sokolovská v Jihlavě. Soud nemá pochyb, že se jednalo o pozemní komunikaci. Jako přestupce byl identifikován žalobce a blok byl opatřen jeho podpisem. Výše pokuty činila 200 Kč. V žalobě uvedený popis skutku „*telefonování za jízdy*“ se na tomto pokutovém bloku nevyskytuje. Z pokutového bloku je zřejmé kde, kdy, komu a za co byla v blokovém řízení pokuta uložena. Blok obsahuje i právní kvalifikaci, na jejímž základě byla žalobci uložena pokuta a následně zapsán příslušný počet bodů. Uvedený pokutový blok tak dle krajského soudu byl způsobilý k zápisu dvou bodů do bodového hodnocení řidiče (žalobce).

Žalobce namítal k pokutovému bloku série FD/2013 - číslo bloku D1515682 k přestupku ze dne 29. 8. 2013, že obsahuje chybnou právní kvalifikaci, měla pochybnosti o věcné příslušnosti orgánu ukládajícího pokutu, neboť pokutový blok neobsahoval přesné místo spáchání přestupku (na soukromém pozemku nebo na pozemní komunikaci), ani popis skutku (nepopisoval, k jakému porušení povinnosti řidiče stanovené zákonem došlo, když zde bylo pouze uvedeno „*pásy*“). V uvedeném pokutovém bloku je obsažen následující popis skutku: „*29. 8. 2013 v 10:30 hod na ul. Křížová v Jihlavě porušil ustanovení § 6/1a z. č. 361/2000 Sb. tím, že nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem*“. Z citovaného popisu jednoznačně vyplývá, že žalobce porušil povinnost dle ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, kdy nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem, a dopustil se tak přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Za popsané jednání dle přílohy k zákonu o silničním provozu náleží tři body a tyto také byly žalobci zaznamenány, jak vyplývá z výpisu z bodového hodnocení řidiče. Krajský soud v souladu s názorem Nejvyššího správního soudu (srovnej rozsudek ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 - 20, dostupný na www.nssoud.cz) nepochybuje o věcné příslušnosti orgánu, který vydal rozhodnutí v blokovém řízení. Místem spáchání přestupku byla zcela zřejmě označena ul. Křížová v Jihlavě a nemůže být pochyb o tom, že se jednalo o pozemní komunikaci. Jako přestupce byl identifikován žalobce a blok byl opatřen jeho podpisem. Výše pokuty činila 500 Kč. V žalobě uvedený popis skutku „*pásy*“ se na tomto pokutovém bloku nevyskytuje. Z pokutového bloku je zřejmé kde, kdy, komu a za co byla v blokovém řízení pokuta uložena. Blok obsahuje i právní kvalifikaci, na jejímž základě byla žalobci uložena pokuta a následně zapsán příslušný počet bodů. Uvedený pokutový blok tak dle krajského soudu byl způsobilý k zápisu tří bodů do bodového hodnocení řidiče (žalobce).

V duchu výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu (především rozsudek ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 - 20, a z něj vycházející rozsudek ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014 - 39, oba dostupné na www.nssoud.cz), z níž vyplývá, že pro způsobilost rozhodnutí postačuje jistá zkratkovitost při popisu přestupkového jednání, tak krajský soud i v nyní projednávaném případě posuzoval obsah předmětných pokutových bloků a dospěl k závěru, že zápisy uvedené na sporných pokutových blocích jsou čitelné a zcela srozumitelné.

Na základě uvedeného tak krajský soud činí shodně se žalovaným závěr, že prověřením uvedených pokutových bloků bylo zjištěno, že body do bodového hodnocení řidiče (žalobce) byly zaznamenány na podkladě existujících rozhodnutí v blokovém řízení, které byly zcela způsobilým podkladem pro záznam bodů v souladu s ustanovením § 123b

odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu. Jak ostatně sám žalobce namítal v podané žalobě, z rozhodnutí musí být patrný údaje o osobě přestupce, místu a době spáchání přestupku, musí být uvedeno, čeho se měl přestupce dopustit a jakou povinnost stanovenou zákonem svým jednáním porušil. Všechny tyto údaje jsou přitom z předmětných pokutových bloků jednoznačně zřejmé.

K uplatněné námitce, že není možné, aby za správnost rozhodnutí vydaného správním orgánem odpovídal přestupce, po kterém nelze požadovat takovou znalost práva, aby mohl správnost rozhodnutí posoudit a na případnou nesprávnost upozornit a žádat její nápravu, krajský soud doplňuje, že je to osoba přestupce (zde žalobce), kdo dal svým podpisem na příslušném pokutovém bloku souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení a ve většině případů také uloženou pokutu na místě zaplatil. Pokud tedy žalobce s čímkoli v rámci blokového řízení ohledně příslušných přestupků nesouhlasil, měl požadovat, aby o nich bylo rozhodnuto ve správním řízení.

Krajský soud tedy závěrem shrnuje, že v daném případě byly jednotlivé záznamy v registru řidičů provedeny v souladu s konkrétním způsobilým podkladem (pokutovým blokem) a počet připsaných bodů odpovídá v jednotlivých případech popsanému jednání bodového hodnocení obsaženému v příloze k zákonu o silničním provozu.

V. Závěr a náklady řízení

Krajský soud tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobkyně, která neměla ve věci úspěch, nemá vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Krajský soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 25. 10. 2017

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu